

בטוח בעצמו, ובקיא בסממני הכדורגל. גירי הבקיע במסע זה 12 שערים, היה הרוח החיה בקבוצה שזכתה ב-11 נצחונות מתוך 19 משחקים. שמו התנוסס מעל עתוני הספורט: „גרינברג הכליכלי” כתבו האוסטרלים. (היה זה שמו לפני החלפתו, שהיה רש"ם עדיין בדרכונו). אולם היו גם רגעים עצובים ביבשת החמישית, לבד מזהלת ה-נצחון. אחיו אברהם, מגדולי מרימוביץ, ואב"רם רוניק, חברי הקבוצה, החליטו להשאר באוסטרליה. גירי נפרד מאחיו ב"שלום" ו"לחיצת יד. היתה זו גם הפעם האחרונה ש"אוהו אברהם ומגדלי לא חזרו עוד. הם נהר"גו בשדות הקרב של נירגיני כשהם לבושים במדי הצבא האוסטרלי.

הדרך בחזרה היתה רצופת הרפתקאות. מלחמת העולם השנייה החלה והאניה התעכבה לכמה ימים בהודו וצ'יילון. קבוצה הודית ש"רצתה לנצל את שעות הקבוצה הארצישראלית כדי לערוך משחק כדורגל, ספגה שמונה ש"רים שחמשה מהם הבקיע גירי עצמו.

כשחזר גירי ארצה, טמן את נעליו בא"רון, החליט כי הגיעה השעה להורות גם לדור הצעיר את מה שידע הוא.

שביל הזהב. אולם עברו כארבע שנים עד אשר קיבל לידיו את קבוצת הנוער של מכבי תל-אביב. משך שנתיים בצע את עברו זהו בהתנדבות גרידא. ביהוד שאת פרנסתו מצא בליטוש ילומים. לא היה זה סוד שהוא פול לעבר הקבוצה הראשונה בה שלט ללא מצרים פולאק.

גירי ציפה בכליון עינים להודמות. הוא רכז חימר לימודי רב מאנגליה, עיין בו ב"לילות, החליט להתעלות לדרגת מאמן של ממש. לא היתה זו סתם שאיפה לגדלות. גירי, שלא כאשר חבריו שהפכו למסחכלים בלבד, אהב בכל מאודו את הכדורגל, שאף להמשיך את פעילותו כמורה לצעירים. הוא ידע אמנם שידועותו ונסיגונו בשטח זה לקויים עדיין, אולם קיווה להסרם בעתיד ה"קרוב.

תקחתו לא היתה חסרת סיכויים. פולאק נסע עם קבוצת צה"ל לארצות-הברית בשנת 1949. כאשר חזר, פרץ סכסוך בינו לבין

מוביץ * שלא נזרה, שבר במרפקו את זכר כית תא-ההזקקה למכבי-האש. לא נותרה הידי הצעירים ברירה אלא לעצור מוניה, ל"המלט על נפשם מפני הקהל הנרגז. בחזרם למלון כל עוד נשם במ, מצאו שם את שני חבריהם שזכו בגורל הכרטיסים כשהם מ"אוכזבים. הסיבה: ג'ו לואיס גמר עם יריבו שתי דקות לאחר התחלת הקרב.

חיות מסוג זה לא השכיחו מגירי את תפקידו העיקרי: לשחק. אכן, לאחר שכמה מחבריו נפצעו, בא גם תורו לבעוט במגר"שי ארצות-הברית, שם הרביקו לו את השם "קוסם".

הקבוצה חזרה ארצה, כשבאמתחתה 5 נצי חונות, 3 הפסדים ו-3 משחקים שנשתיימו בתיקו.

בארץ ציפתה לחלק מהם הפתעה גדולה: קבוצת הפאר האוסטרית, אדמירה, היתה זו. לכל הדעות, הקבוצה הטובה ביותר שביק"רה אי פעם בארץ. טובה אפילו, לדעתו של גירי, מהנבחרת היוגוסלבית הלאומית ש"שיצאה בשנת 1950.

גירי לא היה מסוגל לשחק באותו זמן. הוא שכב בביתו בחום גבוה, התחמק רק כדי לחזות בשולשת המשחקים המרתקים * בהם הביסו האורחים את הקבוצות המקור"מיות.

גרינברג הכליכלי. אצמו פרק זמן שישתחו גירי לא רק למשחק עצמו אלא גם ל"שיטתו השנונה. כבר אז ידע כי הגדול"הוא חלק מחייו, הוא רצה לרכוש לו ככל האפשר יותר ידיעות. השנים שבאו לאחר מכן זיכוהו בתחיות רבות על מגרשי הכדור"גל בארץ ומחוצה לה. באלכסנדריה ובאתונה, הפך ל"כוכב-מש, שחקן שהשתמש ברג"ליו ובראשו במידה שווה, וכאשר עלה על האניה האנגלית סטרייט-הרט (לב ישר) ש"הביעה את קבוצתו לטיול הגדול לאוסטרל"יה בשנת 1939, היה כבר שחקן מנוסה,

* אחיו של יוסף, המשחק כיום במכבי תל"אביב. נהרג במלחמת העולם השנייה בניו"גיני.
* נגד מכבי 1:3, נגד הפועל 1:3, נגד נבחרת 1:7.

ללא רחמים בעת האמון, הוא אינו מוכן ל"ח"תר לשום שחקן, באמון" הוא אומר. ה"שחקן הוא עברי, אין לו זכות קיום בלעדי". אכן, שלא כאחרים, היה גירי תמיד הקובע בממלכתו. כאשר איים על שחקן, ויהי זה רוכב הקבוצה, שלא ישחק בשבת אם לא יופיע לאמון, קיים כמעט תמיד את הבטחתו, למרות שהיה בכך משום סכנה של הפסד המשחק.

במשך הזמן למדו רבים להעריך היטב את גירי. הוא היה רע טוב בזמן רגיל, מורה מקפיד בעת האמון.

קבוצתו הנוכחית, הפועל תל-אביב, החלי"טה להלחם בכל מחיר מול העוול שנעשה לגירי. אמרו הם: "כאשר אימן את מכבי הסכמנו פה אחד להתמנותו כמאמן הנבחרת, מדוע סר חינו לפתע מעיני חבריו כאשר עבר אלינו?" גירי היה יותר צנוע, דרש את מינויו וישאל את המאמן שלישי, ובלבד שיתחילו האמונים וישאלו היתה מוכנה פחות או יותר נוכח ההתמודדויות המצפות לה השנה.

גירי כיום בן 40, עדיין להוט אחרי כדור"גל באותה מדה שהיה להוט כאשר היה בן 20. על אף השמועות ההולכות וגוברות שב"מכבי יבקשו לחזור אל חיקו נשאר גירי אדיש ביותר. "בארץ" הוא אומר, "למדתי לא להיות עוד סנטימנטלי. התנאים, לא האנ"שים, יקבעו את מקומי הבא".

לויה רבתי

מאז נוסד אגוד שופטי הכדורגל בארץ, נשלחו אליו מדי שבוע בשבוע היצי"הועם של שחקנים חובבים וסקרנים, ברובם אנ"שים שלא השלימו עם מפלת קבוצתם, הטי"לו את האשמה על השופט.

השופטים, מאיוך, לא ערכו מעורם מסיבות עתונאים כדי להכחיש את האשמות. ברור היה להם כי כך דרכו של הקהל והיה זה מגוחך להצטק על כל טעות, כיהי"שהיה ברור כי שופט טועה לפעמים, ככל יצור אנושי.

אולם החודש נראה כי מסיבה לא היתה מספקת כדי לתרץ את כשלונותיהם של שופ"טי הכדורגל. לכל היותר הוכיח האגוד, כי הוא ראוי ללויה רבתי.

נבחרת מכבי-הפועל שהביסה את הקבר"צה הסקוטית פאלקירק (0:2) היתה זוכה ב"משחק אילו גם היה מנהל אותו השופט הטוב בעולם.

האגוד לא שלח אף את השופט הטוב ב"ארץ, הוא שלח שופט שמחק במשורקיתו את כל רושם הנצחון, וזה לקריאות בוז מפיות אלפי הצופים. צופים אלה הצילו את שמו הטוב של הכדורגל הישראלי.

במשחק הליגה השנייה ברחובות, הרגיש השופט המקומי בשחון כה עז, עד כי החליט לבטל את יתרון הקבוצה האורחת, הוציא מהמגרש שניים משחקניה, קבע שתי מכות

בית-הקני 1 ו-2

קומה קצרה? אין דבר!

זוגש מ"11 מסר וסר עם המקומיים ללגום כוס בירה.

בכפר-סבא, שוב במשחק הליגה השנייה, קרה תקר לכור והמארחים האומללים שהו"בילו ביתרון של שער אחד, מהרי להביא כדור אחר. כאשר חזרו לאחר דקות ספורות, נתברר להם כי השופט שרק לסיום המשחק. תוצאת המשחק, לפי החוק היא: 3:0 לחו"רתם.

האגוד טוען זמן רב כי אין ברשותו כו"חות. הוא יודע כי השופטים בארץ אינם עומדים אף על רמה בינונית, מלבד אחד או שנים, אולי. אותו אגוד שכח כנראה כי אם אין ש"פים אין כדורגל.